

ΟΙ ΕΚΔΙΚΗΤΑΙ

Α'.

Φλόγες ἄπειρες γύρω καπνίζου
 'ς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου τῆ χώρα
 μέσ' 'ς τῆς φλόγες τὰ κρέατα τρίζου
 καί 'ς τῆς νύχτας τῆ σκοτίνη ὦρα
 δολοφόνων σκιές τριγυρίζου.

'Αγρυπνιά μέσ' 'ς τὰ σπίτια ἀπομένει
 καί καρδιές ποῦ χτυποῦν μὲ λαχτάρα,
 Χριστιανοί ἀπ' τοὺς πόνοὺς σκιαγμένοι
 τὸ φτεροῦγισμα πέρνουν γι' ἀντάρα
 ποῦ τῆς νύχτας ὁ Γκιώνης διαβαίνει.

Πῶς ὁ Γκιώνης παράωρα τρέχει
 καί χτυπάει βαρειά τὰ φταρά του ;
 πῶς 'ς τὸ διάβα του τάξι δὲν ἔχει,
 πῶς ἀφίνει μακρυὰ τῆ φωληὰ του ; ...
 'ς τὸ τραγοῦδι του δάκρυ πῶς τρέχει ;

'Κεῖ κοντὰ 'ς τῆ φωληὰ του παρέκει
 μιὰ μεγάλη ἐκκλησιὰ ἦταν χτισμένη
 Σὲ μιὰν ὦρα προτιήτερα στέκει
 μιὰ Βουλγάρων γεννὰ κολασμένη
 καί μὲ φλόγες τὰ ἄγια τῆς πλέκει.

Β'.

.....
 'Στὴ μεγάλη ὀρησκεία χαμένοι !
 ἱερόσυλα χέρια ξαπλώστε,
 μὰ ἢ ἐκδικησι 'μπρὸς σὰς προσμένει
 καί τρανὴ πληρωμὴ θὲ νὰ δώστε,
 σὰν ἀρχίση ἢ αὐγὴ νὰ προδαίνη

Καθώς ἔταν τὸ φῶς ξεπετιέται
καὶ τὸ ἄγριο σιστάδι σκιαγμένο
μέσ' ἔστου "Ἄδη τὰ τάρταρα κλειέται,
ὄν ἀγρίμι κακὸ φοβισμένο
ποῦ τῆ λάμψι τρομάζει κι' οὐρλιέται,

"Ἔστο οἱ Βούλγαροι φεύγουν σκιαγμένοι
καὶ ἔστους δρόμους πετοῦν τ' ἄρματα τους,
ἔταν βλέπουν τὸν "Ἠλιο νὰ βγαίνη
καὶ τὸν ἥρωα Ζέζα μπροστά τους,
μέ μιὰ φουχτα κλεφτῶν νὰ διαβαίνη.

« Ἀνδρειωμένοι, χτυπάτε !—φονάζει—
Βούλγαροι εἶνε, δειλοὶ δολοφόνοι !
ἢ πατρίδα μέ πόνο μᾶς κράζει,
καὶ στεφάνι τιμῆς στεφανώνει
κάθε ἥρω ποῦ Βούλγαρο σφάζει !»

« Ἀπὸ αἷμα ἢ Γῆ ποτισμένη
τὴν ἐκδικήσι τώρα ζητάει
κι' ἀπὸ κόκκαλα γύρω σπαρμένη
ἢ ταλαίπωρη χώρα βογγάει,
ποῦταν χρόνια βαρειά σκλαδωμένη !»

Σ' ἓνα βλέμμα του ἀστράφτει ντουφέκι,
Σκοτιδιάζει ὁ "Ἠλιος καὶ σβένει,
Ρίχνει ἢ Μοῦσα τὴν Λύρα παρέκει,
γιατὶ βλέπει γυμνὴ ματωμένη !
μιὰ γυναίκα ἔτῆς φλόγες νὰ στέκη !

Τὴν ἐγνώρισεν : Εἶνε ἢ κόρη,
ποῦ γεννιέται ἀπ' τὸ ἄδικο αἷμα...
Στεναγμοὶ ἀντηχοῦνε ἔτὰ ἔρη
Μὰ ἢ Μοῦσα γυρνώντας τὸ βλέμμα
"Ἐχεις δίκιο, τῆς λέει... « Προχώρει !»